

Fiskrestaurangen på stranden, enkel, ett skjul uppfört av skeppsbrutna. Många vänder i dörren men inte vindstötarna från havet. En skugga står i sin rykande hytt och steker två fiskar enligt ett gammalt recept från Atlantis, små explosioner av vitlök, olja som rinner på tomatskivorna. Varje tugga säger att oceanen vill oss väl, ett nynnande från djupen.

Hon och jag ser in i varann. Som att klättra uppför de vilt blommande sluttningarna utan att känna den minsta trötthet. Vi är på djursidan, välkomna, åldras inte. Men vi har upplevt så mycket tillsammans, det minns vi, också stunder då vi inte var mycket värda (som när vi köade för att ge den välmående jätten blod – han hade beordrat transfusion), händelser som skulle ha skilt oss om de inte hade förenat oss, och händelser som vi glömt tillsammans – men de har inte glömt oss! De blev stenar, mörka och ljusa. Stenarna i en förskingrad mosaik. Och nu händer det: skärvorna flyger samman, mosaiken blir till. Den väntar på oss. Den strålar från väggen i hotellrummet, en design våldsam och öm, kanske ett ansikte, vi hinner inte uppfatta allt när vi drar av oss kläderna.

, men också av oss själva. Av det inom oss som den andre inte kan se. Det som bara kan möta sig själv. Den innersta paradoxen, garageblomman, ventilen mot det goda mörkret. En dryck som bubblar i tomma glas. En högtalare som utsänder tyst­nad. En gångstig som växer igen bakom varje steg. En bok som bara kan läsas i mörkret.

*

Av Tomas Tranströmer

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Goraxy 89 Orion med Poeter.se id #48553 innehar upphovsrätten